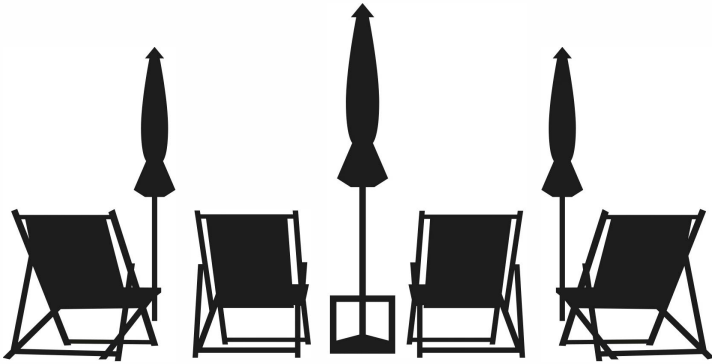

● REC

LUNNI

JENNI SAMIO

KAIKKI OLII TÄYDELLISTÄ - MUTTA VÄÄRÄLLÄ TAVALLA.

STORIKA

LUNNI

JENNI SAMIO

PSYKOLOGINEN JÄNNITYSROMAANI

Lukunäyte

luvut 1-5

STORIKA

*Vanhan tehdasrakennuksen portaikko oli jykevää tekoa.
Se herätti kunnioitusta ja teki kulkijastaan pienen. Se houkutteli
kiipeämään ylöspäin ja ottamaan osaa johonkin suurempaan,
johonkin merkitykselliseen, josta jäisi jälki historiaan.*

Milla otti pinosta seuraavan hakemuksen ja ympyröi tussilla tärkeimmät kohdat. Hän vilkaisi paperin yläkulmasta nimeä, Amanda Korhonen. Ristiriitainen nimiyhdistelmä, jonka aromi oli yhtä aikaa sekä hienostunut että tavanomainen. Kuvassa näkyivät eloiset hymyilevät kasvot, joita vaaleat kiharat kehystivät. Tapaus kuului selvästi *kaunis tyttö* -kategoriaan. Kuva lupasi hyvää, mutta vasta tapaamisessa asiat loksauttaisivat paikoilleen.

Hakemuksia oli tullut yli seitsemäntuhatta. Vaikka esiraati oli karsinut heikoimmat pois, oli heillä vielä iso työ edessään. Sinänsä oli sääli, ettei kaikkia hakijoita ehtinyt tavata kasvotusten tai edes jututtaa puhelimitse. Usein ihmiset, jotka ilmaisivat itseään heikosti kirjallisesti, olivat myös niitä, jotka tuottivat parasta sisältöä – tai ainakin sellaista sisältöä, johon sekoittui arvaamattomuus ja vaaran elementti. Milla halusi tuntea jotain erityistä, kun ehdokas astui sisään, ja kaivata lisää, kun tämä lähti huoneesta.

Milla venytteli käsiään ja suoristi selkäänsä. Paidanhelma karkasi ylös housunkauluksesta, ja hän työnsi sen ärsyyntyneenä takaisin. Haastattelupäivälle hän oli valinnut tavallista siistimmät vaatteet: vaalean silkkipuseron, kashmirneuleen ja suorat mustat housut. Hiukset hän oli kiepauttanut löysälle nutturalle ja meikkiä hän oli lisännyt aavistuksen. Käsikirjoittajana hänen ei onneksi tarvinnut edustaa kuin harvoin.

Yleensä Milla viihtyi väljissä vaatteissa, joissa hän saattoi käpertyä sohvalle läppäri sylissään. Hän nautti siitä, etteivät saumat puristaneet eikä hänen tarvinnut huolehtia menisivätkö vaatteet ryppyyn. Kaikenlainen kireys ja joustamattomuus olivat

muutenkin raskaita elementtejä – samaan aikaan kun deadlinet ja auktoriteetit muodostivat välttämättömän pahan.

Neuvotteluhuoneen ovi pamahti auki, ja vastaava tuottaja Marko astui sisään kantaen täysiä kahvikuppeja. Perässä kipitti tuotantoharjoittelija Essi, joka ryhtyi nostelemaan vesipulloja ja myslipatukoita pöydälle.

Marko työnsi kahvikupin Millan eteen ja nojasi pöytään intensiivisen hymyn saattelemana.

”Olemmeko valmiita seuraavaan? Pitäisi mennä jo eteenpäin.”

Milla huokaisi ja tavoitteli käsiinsä höyryävän mukin, jota hän ei oikeastaan edes kaivannut. Kofeiini piiskasi stressihormonit kattoon, ja tuntui, että keho oli käynyt ylikierroksilla jo koko aamun.

”Kai se on vain jatkettava”, Milla totesi ja silmäili Markon energistä olemusta, josta hän toivoi absorboivansa edes siivun. Mies selvästi nautti paineesta ja jännityksestä. Mitä vaikeampi haaste hänellä oli edessään, sitä suurempi palo häneen syttyi. Milla sitä vastoin alkoi olla jo allerginen kaikelle ylimääräiselle sekoilulle.

Neuvotteluhuoneessa kaikui tasainen puheensorina. Milla tarkkaili edessään istuvaa itsevarmaa ja hyväntuulista naista, joka oli hetki sitten astunut sisään. Kuvat eivät olleet valehdelleet – Amanda vaikutti täydelliseltä kandidaatilta. Hän näytti hyvältä, osasi ottaa yleisönsä, ja puhetaidot olivat erinomaiset. Kaiken kaikkiaan karismaattinen tapaus.

Milla siirsi katseensa vaivihkaa pöydän toisessa päässä istuvaan Alexiin, joka nojasi eteenpäin ja kuunteli keskittyneesti Amandan vastauksia. Alex oli kiinnitetty sarjaan ohjaajaksi, ja he olivat työskennelleet yhdessä jo useiden vuosien ajan. Milla oli oppinut lukemaan miehen kehonkieltä, ja nyt hänestä vaikutti siltä, että Alex näki naisessa potentiaalia.

Alex korjasi asentoaan tuolilla ja ryhtyi kertomaan Amandalle, mistä ohjelmassa oli kysymys:

”Meillä on käsissämme täysin uusi realitysarja, jossa kilpailijat lähtevät tekemään vapaaehtoistyötä jonnekin päin maailmaa. Tasaisin väliajoin he äänestävät yhden pois joukosta. Tvisti piilee

siinä, että paikalliset projektinjohtajat saavat antaa hyvin suorituksille kilpailijoille *vihreitä ääniä*, jotka kumoavat esiintyjien itsensä antamia *punaisia ääniä*. Tässä ohjelmassa ei siis ole kyse vain hyvistä suhteista, vaan aito hyväntahtoisuus ja ahkeruus korjaavat lopulta potin – joka on merkittävä.”

Milla kuunteli puolella korvalla Alexin esitelmää, jonka hän oli kuullut jo kymmeniä kertoja. Hän oli huolissaan siitä, miten he saisivat formaatin toimimaan suomalaisilla kilpailijoilla, jotka lähtökohtaisesti auttoivat toisiaan eivätkä kaihtaneet kovaa työtä. Tämäntyyppisten ohjelmien ydin oli kuitenkin kilpailijoiden välisissä konflikteissa ja liittoumien muodostamisessa.

Aikataulukin oli vedetty kuvausten osalta puolet tiukemmaksi kuin Tanskassa, jossa ohjelma oli kehitetty. Hänelle itselleen se tarkoittaisi olematonta vapaa-aikaa ja lyhyitä yöunia. Käsikirjoittajan työ realityohjelmassa ei todellakaan ollut mitään kevyttä *kirjoittelua* – se oli tulipalojen sammuttamista ja kivenjärkäleiden siirtoa. Hän oli vastuussa ohjelman sisällöstä ja siitä, tulisiko kaudesta hitti. Kanava oli lyönyt pöytään satojatuhansia euroja, ja nyt heidän piti lunastaa odotukset.

Milla siirsi katseensa tietokoneen ruudulle ja ylivivasi kysymyksiä, jotka hän oli jo esittänyt Amandalle. Hän oli laatinut tiiviin kysymyspatterin, jonka hän kävi läpi kaikkien haastateltavien kanssa. Yksinkertaisetkin kysymykset laajenivat usein isommiksi aiheiksi ja paljastivat hakijasta olennaisia seikkoja.

Milla oli kiinnostunut siitä, mitä erityistaitoja hakijalla oli, mitä hän pelkäsi ja miten hän toimi ryhmässä. Oliko hän valmis näyttämään tunteensa kameroille ja tuottamaan aktiivisesti ohjelmaa? Millaisissa tilanteissa hän menetti malttinsa, ja miten hän selvitti eteen tulevat konfliktit?

Amandan vastaukset soljuivat tasaisesti ja juuri oikean mittaisina. Hän ei ollut yllättävä eikä törkeä, vaan hillitty, fiksu ja herttainen. Kultaiset korvarenkaat heilahtelivat pään molemmin puolin, valkoiset tennarit loistivat puhtaina ja mekko laskeutui kellomaisena polvien yli.

Jokin tilanteessa kuitenkin häiritsi Millaa. Vastaukset kuulosivat liian harkituilta, liian virheettömiltä. Yrittikö Amanda miellyttää heitä? Puhuiko hän edes totta? Eikö hän ymmärtänyt, että

he etsivät katalyyttia, joka käynnistäisi draaman? Tässä huoneessa oli turha esittää yhtään parempaa kuin olikaan.

Sitten Milla tajusi, mikä oli vinossa. Amanda ei jännittänyt. Katse ei poukkoillut eivätkä lauseet katkenneet. Kädet lepäsivät rauhallisina sylissä. Se oli epätavallista. Aivan kuin naisesta olisi puuttunut tarttumapinta – se roso, johon tarina iskee kiinni. Kaikki oli täydellistä, mutta väärällä tavalla. Sepä harmillista.

Alex kokosi paperinsa ja napautti pinkkaa pöytää vasten.

”Eiköhän tässä ollut tarpeeksi meidän kannaltamme. Pohdimme ryhmän kokoonpanoa ja ilmoitamme ensi viikolla, ketkä valitaan mukaan. Tämä ei ole vain hakijan henkilökoh- taisista ominaisuuksista kiinni, vaan katsomme kokonaisuutta. Tarvitsemme mahdollisimman erilaisia kilpailijoita mukaan.”

Amanda nyökkäsi ymmärtäväisesti.

”Olisiko mahdollista saada tietää, kuinka suuri voittosumma on?” hän kysyi tunnustellen.

”Se on vielä julkinen salaisuus, mutta totta kai me haluamme olla teidän suuntaanne niin avoimia kuin mahdollista”, Marko sanoi vakuuttavalla äänellä. ”Tässä yhtiössä pelataan avoimin kortein, emmekä usko minkäänlaiseen tiedon pimittämiseen – ja samaa odotamme myös teiltä.”

”Ehdottomasti”, Amanda myötäili ja nyökytteli auliisti.

Marko painoi sormensa pöydän reunaa vasten ja lausui juhlallisesti:

”Voittajalle on luvassa 50 000 euroa. Se on aika mukava summa, eikö vain?”

Amandan kasvot sulivat hymyyn, ja hän nauroi vapautuneesti.

”Se kuulostaa erittäin hyvältä. Entä missä ohjelma tullaan ku- vaamaan? Tiedän sitten, mitä pakata mukaan.”

Marko selvästi nautti Amandan lapsenomaisesta uteliaisuu- desta ja pitkitti vastaustaan tarpeettoman kauan:

”Ohjelma kuvataan Sulawesin saarella Indonesiassa.”

”Ooh, ihanaa!” Amanda huudahti ja hypähti tuolissaan. Hän taputti käsiään innostuneesti.

Markokin läimäytti kätensä yhteen ja nauroi kumeasti Amandan mukana. Ilo oli tarttuvaa.

”Sen tarkemmin emme voi avata reissun yksityiskohtia vielä tässä vaiheessa”, Alex kiirehti sanomaan, ”mutta ennen lähtöä kaikille kilpailijoille tehdään lääkärintarkastus ja rokotukset sekä viisumiasiat hoidetaan kuntoon.”

”Rokotukset ja viisumit kuulostavat täydelliseltä kombolta”, Amanda sanoi haaveillen ja virnisti leikillisesti. Hän suoristi mekkonsa helmaa, hengähti syvään ja katsoi raadin jäseniä vakavana. ”Haluan tähän ohjelmaan todella paljon. Ette varmasti tule pettymään, jos valitsette minut mukaan.”

Milla ihaili Amandan rohkeutta. Ehkä naisen kilpailuvietille olisi sittenkin käyttöä. Yleisö rakasti niitä, jotka uskalsivat pelata kovaa.

Käytävällä Amandan takana näkyi liikettä. Ohjelman tuottaja Ulla ilmestyi lasioven taakse ja painoi A4-paperiarkin ikkuna-ruutua vasten. Siinä luki isoin kirjaimin:

HÄTÄKOKOUS

Se kuulosti pahalta. Milla vilkaisi Alexia ja Markoa, joiden kulmakarvat olivat kohonneet ja silmät risteilivät jähmettyneissä kasvoissa. Sitten hän käänsi huomionsa takaisin Amandaan ja hymyili tälle kannustavasti.

”Esiintyjät ovat usein sanoneet, että realityohjelmaan osallistuminen on ollut yksi heidän elämänsä parhaista kokemuksista, eikä tästä tule varmasti poikkeus. Katsotaan, millaiseen kokoonpanoon me päädyimme. Olemme sinuun yhteydessä ensi viikolla.”

Amanda nousi ylös, ja hymykuopat syvenivät hänen kiittäessään ja kätellessään raadin jäsenet läpi.

Milla marssi Alexin ja Markon kanssa toimiston läpi Ullan huoneeseen. Nainen istui pöytänsä ääressä ryhdikkäänä ja lyhyet hiukset huolellisesti suittuina. Hänen ilmeestään oli vaikea päätellä mitään – Ulla ei yleensä näyttänyt tunteitaan ulospäin, jos hänellä niitä ylipäättään edes oli, kuten jotkut epäilivät.

”Mikä on?” Marko kysyi hermostuneena.

Ulla veti syvään henkeä ja antoi katseensa kiertää läsnäolijoissa.

”Nyt on semmoinen juttu, että meillä vaihtui sponsori-sopimuksen takia lentoyhtiö.”

”Mitä se tarkoittaa?” Milla kysyi huolestuneena.

”Sitä, että pysymme Euroopassa. Tarkemmin sanottuna josain Pohjoismaiden alueella, joka on yhtiön uusi aluevalloitus. Mutta joka tapauksessa lennämme, joten saamme ohjelmaan matkan tuntua.”

Marko puristi kätensä nyrkkiin ja päästi ilmoille matalan tuskanhuudon.

”Ei jumalauta! Tästähan tulee täysi fiasko – naurettava täyte-ohjelma, jota joutuu taas häpeämään.” Hän istahti alas ja haroi hiuksiaan. ”Juuri kun me olimme saamassa hyvää starttia fi malle.”

Milla oli mykistynyt. Hän näki kaiken kevään aikana tekemänsä työn valuvan roskakoriin. He olivat sopineet yhteistyöstä indonesialaisen orpokodin, ekologista viljelyä edistävän järjestön ja uutta teknologiaa käyttävän jätepuhdistamon kanssa. Kaikki tehtävät oli suunniteltu paikallisiin olosuhteisiin, eikä sisältöjä voinut siirtää suoraan pohjoismaiseen yhteiskuntaan. Miten ikinä hän ehtisi tehdä parissa viikossa saman ennakkotyön, johon hän oli kuluttanut viimeiset kolme kuukautta?

Hän silmäili esiintyjäehdokkaiden kuvia, jotka oli teipattu riviin seinälle. Miten paikanvaihdos selitettäisiin heille? Vaikka eihän heille ollut vielä luvattu mitään sopimusten tasolla.

Marko heräsi koomastaan ja ryhdistäytyi.

”Onko tämä nyt varmasti lopullinen päätös ja sataprosenttisen varmaa?”

Ulla nyökkäsi jämäkästi.

”Kyllä. Kanavan väki on käynyt näitä keskusteluja jo viikkojen ajan kertomatta meille. Tämä on lopputulos.”

Ulla oli valmistautunut tilanteeseen etukäteen ja levitti Pohjois-Euroopan kartan pöydälle.

”Tänne on merkitty kaikki kohteet, jonne voimme lentää joko suoraan tai pompun kautta. Niistä paikoista voimme siirtyä eteenpäin muilla kulkupeleillä.”

Kolmikko kerääntyi kartan ääreen vaitonaisena ja yritti ohjelmoida aivonsa hyväksymään muuttuneen tilanteen.

”Hintalappu tulee kohoamaan aika lailla. Meidän on pakko saada lisää yhteistyökumppaneita”, Marko mutisi itsekseen.

Alex näytti käyvän sisäistä taistelua päänsä sisällä ja hieroi tuskaisena otsaansa.

”Ruotsissa on aivan sama meno kuin Suomessakin, sinne meidän on turha lähteä. Norja ja Islanti ovat ihan pirun kalliita, vaikka Islanti kyllä näyttäisi hyvältä kuvissa – välimatkat saattavat tietysti olla siellä pitkiä tehtäväpaikkojen välillä... On sitten muistettava, että kohteen päärakennuksen täytyy olla tarpeeksi suuri, jotta sinne mahtuu esiintyjien majoitustilojen ja haastattelupisteitä lisäksi myös tekninen tila, josta koko hommaa operoidaan.”

Milla silmäili kartalla olevia vaihtoehtoja: Bergen, Trondheim, Reykjavík, Visby... Yksi punainen rasti osui Färsearilla sijaitsevan Sörvágurin kylän kohdalle.

Meren ympäröimä saariryhmä houkutteli häntä poikkeavalla ympäristöllään. Hän oli aina haaveillut patikointi- ja valokuvausreissusta Färsearille. Paikka näytti Instagram-kuvissa jylhältä ja valloittavalta. Pieniä värikkäitä taloja vuorten katveessa – lunneja, valaita ja valtavan korkuisia rantatörmä.

Tropiikin kanssa Färsearilla ei ollut tietenkään mitään yhteistä. Esiintyjien pitäisi varmaan tallustella Gore-Tex-asuissa

aamusta iltaan. Tilanne näytti jo niin mustanpuhuvulta, että Milla alkoi naurattaa. Tästä tulisi aivan toisenlainen kausi kuin mitä he olivat kuvitelleet.

”Färssaaret. Mennään sinne”, Milla totesi itsevarmasti. ”Siinä on jopa ripaus eksotiikkaa verrattuna muihin paikkoihin. Kalastusta, lammasfarmeja ja käsitöitä. Saadaan varmasti hyvät kausi kasaan sielläkin.”

Alex nosti katseensa kartasta ja mutusteli kuulemaansa.

”Ehkä olet oikeassa. Tässä tilanteessa Färssaaret ei kuulosta lainkaan hullummalta vaihtoehdolta”, hän sanoi ja kääntyi Markon suuntaan. ”Millalla on yleensä hyvä vaisto näissä asioissa.”

Marko havahtui mietteistään ja katsahti muita.

”Tutkitaan mahdollisuuksia. Ulla saa lähteä kartoittamaan paikallisilta tuotantoyhtiöiltä, minkälainen tilanne siellä on kuvauspaikkojen suhteen.”

”Tehdään niin”, Ulla sanoi hieman epäroivään sävyyn ja tarkasteli kaukana Atlantin keskellä näkyviä saaria.

Marko käyskenteli hitaasti huonetta ympäri, ja Milla seurasi hänen kulkuaan. Vaikutti siltä, että mies oli vihainen – vai oliko hän sittenkin peloissaan? Kumpi tahansa oli mahdollista, sillä Marko oli yksi Valletta Film & Television Oy:n osakkaista ja hänen omat rahansa olivat kiinni yhtiössä.

Marko pysähtyi ja karaisi hermostuneesti kurkkuaan.

”Tämän fi man tulevaisuus on kiinni tästä tuotannosta, ja jos homma kusee, niin siinä menee sekä rahat että maine”, Marko täräytti ja napautti kuulakärkikynän pöytään niin kovaa, että se räsähti kappaleiksi ja osat sinkosivat pitkin lattiaa.

Ullan ilme ei värähtänytkään, ja hän noukki kenkensä päälle ponnahtaneen vieterin ylös.

”Tämä on ilman muuta selvää”, hän sanoi ja asetti vieterin huolellisesti pöydälle.

Alex siirtyi Markon viereen ja taputti häntä kannustavasti olkapäälle.

”Kyllä me tästä selviämme. Tästä tulee hyvä setti, ehkä jopa parempi kuin osaamme odottaa. Ihmiset näitä ohjelmia tekevät eikä lokaatio.”

Satojen metrien korkuiset äkkijyrkät seinämät kohosivat merestä ja näyttivät vihreine ruohokattoineen kuin uinuvilta krokoitiileiltä. Taivas oli kirkaansininen, ja aurinko porotti täydeltä terältä. Katse puuttomilla saarilla ylsi horisonttiin asti. Mitään näin sykhdyttävän uljasta ja kaunist Milla ei ollut nähnyt pitkään aikoihin.

Koneen kapteeni kuulutti tämän olevan ensimmäinen kerta, kun hän laskeutui Färsearille pilvettömässä säässä. Vieressä istunut vanhempi herrasmies neuvoi Millaa ottamaan tänään paljon valokuvia, sillä toista samanlaista tilaisuutta tuskin tulisi eteen.

Vágarin pieni lentokenttä ilmestyi näkyviin kumpuilevan maiseman takaa. Se oli rakennettu vuorten ympäröimään laaksoon englantilaisten miehittäjien toimesta toisen maailmansodan aikana. Hankalan sijainnin oli ollut tarkoitus suojella kenttää saksalaisilta sota-aluksilta, mutta nyt nämä samat maanmuodot tuottivat rajoitteita kentän laajennukselle ja kasvaville matkustajamäärille. Lyhyen, ja ainoan, kiitotien toisessa päässä sijaitti Sörvágsvatn-järvi ja toisessa päässä Sörvágurin kylä.

Kompaktissa terminaalissa matkalaukkujen saapuminen hihnalle tapahtui joutuisasti. Alex jäi Jounin kanssa selvittämään tullimuodollisuuksia kamerakalustoon liittyen, ja Milla suuntausi infopisteelle, jossa hän keräsi turisteille suunnattuja esitteitä antamaan inspiraatiota tulevia tehtäviä varten. He kolme olivat saapuneet Färsearille viikkoa ennen muuta kuvaustiimiä, ja tarkoitus oli valmistella paikat kuvauskuntoon. Marko oli lentänyt paikan päälle jo pari päivää aikaisemmin, ja tanskalaiset assistentit olivat aloittaneet kaapeleiden vedon kohteessa Jounin ohjeiden mukaisesti.

Paikallinen tuottaja Kristin Arnfi sdóttir odotti minibussin luona terminaalin edessä ja heilautti iloisen tervehdyksen. Hänellä oli yllään käsinkudottu mustavalkoinen villapaita ja rennot leveälahkeiset farkut. Katse oli terävä ja liikkeet itsevarmat. Millasta tuntui, että he olivat hyvissä käsissä.

”Toivottavasti matkanne sujui hyvin”, Kristin sanoi hymyillen englanniksi. Puset artesaanikorut heilahtivat hänen päänsä sivuilla ja korostivat kauniisti tummia polkkamittaisia hiuksia.

”Kiitos, erinomaisesti. Ehdimme nauttia herkullisen brunssin Kööpenhaminan lentokentällä. Lennot olivat lyhyet, mutta vaihtoaika oli pitkä. Oliko niin, että jatkamme matkaa eteenpäin vasta huomenna?” Milla kysyi.

”Kyllä vain, vietätte ensi yön pääkaupungissa Tórshavnissa ja lähдете päivälautalla kohti Suðuroyn saarta. Voisimme pudottaa matkatavarat hotellille ja tehdä pienen kävelykierroksen keskustassa. Olen jo varannut meille pöydän viihtyisästä ravintolasta. Voisimme nauttia illallista ja käydä läpi tulevien päivien ohjelmaa.”

”Kuulostaa täydelliseltä. Olemme todella kiitollisia, että sinä olet täällä meidän apunamme”, Alex sanoi lämpimästi. Milla nyökkytteli vieressä. Ilman paikallisen tuotantoyhtiön apua logistiikan ja lupien järjestäminen olisi ollut huomattavasti hankalampaa.

Alkuperäinen toive oli ollut löytää kuvauspaikka läheltä Tórshavnia, mutta näin tiukalla varoitusajalla ehdot täyttävää paikkaa ei ollut löytynyt. Marko oli lopulta onnistunut vuokraamaan tuotannolle Kristinin avulla vanhan lammastilan, joka oli muutettu 80-luvun lopussa majataloksi. Paikka sijaitsi Suðuroyssa, joka oli Färsearten eteläisin kolkka ja selvästi erillään muista saarista.

Milla odotti malttamattomasti, että pääsisi näkemään kuvauspaikan ja suunnittelemaan tehtäviä autenttiseen ympäristöön. Hän oli jo tarkastanut, että lauttamatka veisi kaksi tuntia ja yhteysalus kulkisi saareen pari kolme kertaa päivässä. Asukkaita saarella oli hieman alle viisituhatta, ja elämänmeno oli verkkaisempaa kuin Tórshavnissa – jopa kulttuuri ja kieli erosivat aavistuksen toisistaan. Palveluita ja infraa löytyi onneksi riittävästi, jotta kuvaukset saataisiin toteutettua, ja turistien

määrä oli vähäinen, mikä tekisi julkisilla paikoilla kuvaamisesta helpompaa.

Milla rullasi raskaan matkalaukkunsa minibussin taakse ja melkein törmäsi lampaaseen, joka laidunsi viereisellä ruohokais-taleella. Uskomatonta! Lentokentän oville oli matkaa parikymmentä metriä, ja tässä tämä uuhi karitsoineen nautti lounasta lentokenttäkärkyjen vieressä. Hän oli lukenut, että saarilta löytyi 70 000 lammasta ja 50 000 asukasta, mutta lampaiden tiivis läsnäolo alkoi vasta nyt konkretisoitua.

Kristin ojensi heille paikalliset SIM-kortit, jotka olivat elintärkeitä yhteydenpidon kannalta. Färssaaret ei kuulunut Euroopan unioniin, joten puhelu- ja datahinnat olivat tähtitieteelliset. Milla istahti autoon ja vaihtoi pienen kortin puhelimeensa. Palkkien ilmestyessä näkyviin, bannerit alkoivat pumpata ilmoituksia uusista viesteistä ja sähköposteista. Hän veti syvään henkeä. Tästä se alkaisi.

Selatessaan saapuneita viestejä Milla huomasi, että yksi niistä oli tullut Robinilta:

Joko pääsitte perille? Hurjasti tsemppiä koitokseen! Nyt jo ikävä.

Milla tunsi ärtymyksen piston sisällään. Toivottavasti Robin ei kuvittelisi, että hän olisi jatkuvasti langan päässä. Stressiä olisi ihan tarpeeksi ilman läheisriippuvaista poikaystäväkin.

He olivat tavanneet toisensa uuden vuoden illanvietossa, ja suhde oli varsin tuore. Tämä oli ensimmäinen kerta, kun he olivat näin pitkään erossa toisistaan. Robin poikkesi kaikista hänen aikaisemmista kumppaneistaan – mutta hyvällä tavalla. Hän oli suora ja rehellinen ja otti maskuliinisen roolin luonnostaan. Jo ensimmäisenä iltana Robin oli tarttunut Millan käteen ja kysynyt, oliko hänen elämässään tilaa. Milla oli vastannut myöntävästi. Robinin tuoksu oli ollut huumaaava, ja se oli rauhoittanut hänen ylivilkkaan hermostonsa välittömästi.

Milla naputteli vastauksen sydämien kera ja päätti, että heidän pitäisi keskustella aiheesta myöhemmin. Robin kyllä totuisi tilanteeseen pian.

Auto kaarteli pitkin rantatietä, jonka varrella seisoi värikkäitä puutaloja, ja niiden takana kohosi ruohikkoisia rinteitä. Milla

tarkkaili vieressä istuvaa Jounia, joka hakkasi viestejä kännykkäänsä keskittyneesti ja uskomattomalla nopeudella. Jouni oli tuotannon tekninen vastaava ja vastuussa monikamerajärjestelmän rakentamisesta kuvauskohteeseen. Hän saattoi olla toisaalta äärimmäisen vetelä, mutta muuttua seuraavassa hetkessä kristallinkirkaalla ajattelulla varustetuksi neroksi, jonka ajatusten kulku oli hänelle täysi mysteeri. Tällä hetkellä mies näytti huolestuneelta, mikä ei luvannut mitään hyvää.

Milla päätti kokeilla kepillä jäätä.

”Onko kuvauspaikalla kaikki kunnossa?”

Jouni näpytteli viestiä syvä rypyy kulmakarvojensa välissä, eikä Milla ollut varma, rekisteröikö hän kysymyksen. Miehen otsahiukset roikkuivat rasvaisina silmien edessä, ja tummissa hiuksissa oli nähtävillä muutama hopeinen suortuva. Mustat kuluneet farkut ja bändipaita eivät antaneet mitään osviittaa varallisuudesta, mutta Milla arveli hänen tulojensa hipovan yksityisellä puolella työskentelevän erikoislääkäriin palkkaa. Hänen ammattitaidolleen oli kysyntää jopa maan rajojen ulkopuolella, ja hän oli usein starttaamassa projekteja ympäri maailmaa.

”No?” Milla hoputti malttamattomana.

Jouni korjasi asentiaan, mutta ei nostanut katsettaan missään vaiheessa puhelimesta.

”Ei mitään tavallisesta poikkeavaa.”

Milla näki, kuinka ruudulle pompsahdelti kuvia sähkökaapista, pistorasioista ja kellarin käytävästä. Antaa olla, hän ajatteli ja keskittyi ikkunassa vilistävään maisemaan. Hän tunnisti taas itsensä puolen, joka yritti hallita kaikkea ympärillään. Täytyisi vain luottaa siihen, että kaikki muut hoitaisivat hommansa – muuten hän vain kuormittaisi itseään asioilla, jotka eivät kuuluneet hänen tontilleen.

Tórshavnin idyllisessä katukuvassa oli aistittavissa norjalaisen pikkukaupungin tunnelmaa. Perinteistä puuarkkitehtuuria vaalittiin, ja uudet asuintalot upposivat saumattomasti vanhaan tyyliin. Milla havaitsi, että suurin osa ihmisistä liikkui kävelen. Autoja kulki ohi harvakseltaan, ja kivijalkakaupat olivat voimissaan. Alakouluikäisiä lapsia istuskeli penkillä syömässä

jäätelöä. Ympäristö oli intiimi ja turvallinen – ehkä jopa unelias. Kaupungin keskustassa asuttiin, eikä se ollut pelkästään liike-elämän hallussa.

Kristin johdatti ryhmän portaita myöten vanhankaupungin ka-peille kujille. Mustat ja punaiset puutalot oli pengerreretty rinteeseen lomittain ja miltei kiinni toisiinsa. Vihreät ruohokatot huojuivat tuulessa ja henkivät mennyttä maailmaa. Talojen edustalla oli kau-niita kukkaistutuksia ja siroja puutarhakalusteita. Pieniruutuisia ikkunoita ympäröivät valkoiseksi maalatut puitteet. Ovien värityk-set olivat rohkeita: punaista, sinistä ja vihreää. Keinut ja lasten lelut muistuttivat, että pihapiirissä elettiin yhä tavallista arkea.

Milla haistoi tervan tuoksun ja pysähtyi koskettamaan mustaa seinälaudoitusta.

Kristin huomasi eleen ja arvasi, mistä oli kysymys.

”Aikoinaan kaikki talot tervattiin. Se suojasi puuta kosteassa säässä, ja tumma väri varastoi lämpöenergiaa. Nykyään vain joi-takin vanhempia taloja tervataan, mutta värimaailma on säilynyt samana saarten arkkitehtuurissa.”

”Erikoista, että täällä on niin paljon puurakentamista, kun puita ei näy missään”, Milla ihmetteli ja katseli ympärilleen.

Kristin seurasi Millan katsetta talojen lomassa ja nyökkäsi kevyesti.

”Kun viikingit saapuivat 800-luvulla, Färsaaret olivat kasvil-lisuuden peitossa. Hakkuut ja lampaiden laiduntaminen veivät puut ja pensaat mennessään, aivan kuten Islannissa. Pitkään rakentamiseen tarvittava puutavara saatiin uppotukeista, joita aje-lehti Norjan rannikolta ja Siperiasta. Nykyään rakennustarpeet tuodaan tietysti muualta.”

Milla vajosi mietteisiinsä. Vaikka paikka näytti tänä päivänä modernilta ja palveluita oli tarjolla pohjoismaiseen tapaan, oli elämä saarilla ollut aikoinaan tavattoman karua. Lämpötila ei noussut kesälläkään yli kolmentoista asteen, ja talvella mittari keikkui nollan molemmin puolin. Atlantin tuuli piiskasi ar-mottomasti paljaita rinteitä, ja viljely rajoittui lähinnä perunaan, porkkanaan ja nauriiseen.

Ryhmä suuntasi alas portaita viehättävään pienvenesata-maan, jossa purjeveneet ja kalastusalukset kelluivat peilitynessä

vedessä. Varis nokki kannella kuivumassa roikkuvia turskia, ja nuoriso nautti laiturilla auringonpaahteesta shortseissa ja t-paidoissa. Millan oli vielä vaikea nähdä, minkälaiset olosuhteet heillä tulisi olemaan edessään.

Hän otti puhelimensa esiin ja nappasi kuvan satama-allasta reunustavasta värikkäästä talorivistöstä. Siinä oli jotain samaa kuin Kööpenhaminan Nyhavnissa, mutta miniatyyrisessä koossa.

”Luitko Ullan lähettämän viestin?” Alex kysyi vierestä.

”En avannut viestiketjua vielä. Asia kerrallaan”, Milla sanoi ja käänsi kameran meren suuntaan.

”Emme saa julkaista sosiaalisessa mediassa mitään kuvia, jotka paljastaisivat sijaintimme. Marko ei halua, että kohde paljastuu vielä kilpailijoille ja medialle.”

Milla vilkaisi Alexia yllättyneenä.

”Ahaa, sellainen suunnitelma. Luulevatko he, että tiedon panttaus jotenkin parantaa tilannetta?”

”En tiedä, mitä he ajattelevat, enkä ota siitä vastuuta”, Alex sanoi ja kumartui sivelemään puuveneeseen juuri vahattua pintaa.

Milla laski puhelimen alas, ja hänen katseensa kiinnittyi Jouniin, joka haahuili betonilaituria pitkin kännykkäänsä syventyneenä. Yleensä mies keskittyi laukomaan sovinitisia vitsejä ja iskemään naisia, mutta nyt hän ei edes vilkaissut ympärilleen. Kaikki ei ollut kohdillaan.

”Minulla on sellainen tunne, että kuvauspaikalla on jotain ongelmia. Jouni ei vaikuta omalta itseltään”, Milla sanoi ja kääntyi vakavana Alexiin päin.

”Älä turhaan stressaa”, Alex sanoi ja heilautti kättään. ”Hän olisi vain halunnut päästä paikan päälle aikaisemmin.”

”Eikö hän luota Markoon?”

Alex purskahti nauruun.

”Luota? Ei todellakaan. Ei viimeisen Espanjan reissun jälkeen.”

”Mitä siellä muuten tapahtui?” Milla kysyi uteliaana. Hän oli kuullut, että rakkausrealityn kuvauksissa oli ollut haasteita, mutta yksityiskohdat olivat menneet häneltä ohi.

”Marko oli säästänyt vartiointikuluissa, ja koko tekninen varasto keikattiin heti ensimmäisenä yönä. Kuvaukset siirtyivät

viikolla eteenpäin. Jouni joutui metsästämään korvaavaa kalustoa pitkin Eurooppaa ja oli aika kireänä.”

”En yhtään ihmettele”, Milla hymähti ja pyöräytti silmiään. ”Onneksi täällä ei tule olemaan tuollaisia ongelmia.”

”Ei todellakaan. Eikä muitakaan etelän vitsauksia”, Alex sanoi leppoisasti ja antoi tilaa heidän ohitseen kulkevalle vilkkaasti ru-pattelevalle ryhmälle.

”Aasialaiset turistit ovat kyllä uskomattomia. He löytävät tiensä maailman kaukaisimpaankin kolkkaan”, Alex ihmetteli ja vaihtoi kielen taas englanniksi.

Kristin katsahti tummahiuksisia naisia, joiden käsipuolella kulki pari pientä lasta.

”Nämä taitavat olla ihan paikallista vahvistusta. Luultavasti Filippiineiltä. Lukion jälkeen färsaarelaiset naiset lähtevät opiskelemaan Tanskaan ja jäävät usein sille tielleen. Perinteisissä ammateissa työskenteleville miehille ei riitä puolisoja, joten on hyvin tavallista, että vaimoa lähdetään etsimään netin välityksellä Aasiasta.”

”Myös nuoret miehet?” Milla kysyi yllättyneenä.

”Kyllä, nuoret ja vanhat, kaiken ikäiset. Enimmäkseen tulojoita on Filippiineiltä ja Thaimaasta. Jonkin verran Kiinasta ja Indonesiasta”, Kristin avasi tilannetta.

”Naisten taivas”, Alex sanoi huvittuneena ja vinkkasi silmää Millalle. ”Nyt olisi markkinat.”

Milla ohitti Alexin kommentin päättään pudistaen.

”On varmasti haastavaa ottaa paikallinen kieli haltuun ja päästä kiinni kulttuuriin. Ilmastokin on aika shokki”, hän pohti ääneen.

”Ei se varmasti helppoa ole – mutta kalatehtaat työllistävät heitä hyvin”, Kristin kertoi. ”Työttömyysprosentti on Färsearilla alle yhden. Täällä kaikki osallistuvat yhteiskunnan pyörittämiseen.”

Kristin avasi pienen puuoven pittoreskiin vanhaan rakennukseen, joka henki yhtä aikaa kodikkuutta ja fi e dining -ravintolan huolellisesti harkittua esillepanoa. Pöydät olivat karun paljaat, tuolit klassista tanskalaista muotoilua, ja astiat näyttivät siltä kuin ne olisi kaivettu esiin mummolan vitriinistä.

Milla avasi kotikutoiselta näyttävän ruokalistan, jossa menujen hinnat olivat reippaasti yli sadan euron. Tarjolla oli merikrothin poskea, hummeria, sinisimpukoita, lohitartaria ja fermentoitua lampaanlihaa. Jälkiruokien puolella vilisti sorbettia, juustokakua ja raparperiirakkaa. Hän huomasi, miten nälkä herahti suupieliin. Brunssista oli jo aikaa.

”Valitaan yhdessä, millä menulla mennään. Firma hoitaa laskun”, Kristin lupasi hymyillen.

Alex kohotti katseensa silmät tuikkien ja intoa puhkuen.

”Emmeköhän me mene pisimmän kaavan mukaan. Seuraava juhlan paikka taitaa olla vasta kuvausten jälkeen.”

Jouni nyökkäsi ja sulki ruokalistan.

”Osaatko kertoa tarkemmin huomisesta aikataulusta ja kuvauspaikasta, jonne olemme matkalla?” hän kysyi Kristiniltä.

”Lähdette eteenpäin kello yhden lautalla Tórshavnin satamasta, ja Tvøroyrissä teitä on vastassa yhteistyökumppanimme Baldur Jacobsen, joka kuljettaa teidät tilalle. Minulla on hoidettavana vielä muutama asia Tórshavnissa, joten tulen vasta myöhemmin.”

”Oliko kysymyksessä siis Baldurin oma lammastila?” Milla kysyi hämmentyneenä. Markolta tullut informaatio oli ollut sekavaa.

”Ei suinkaan, Baldurin oma tila sijaitsee jonkin matkan päässä kuvauspaikalta. Siellä voitte käydä suorittamassa tehtäviä. Tämä kuvauskohde on vain hänen hallinnassaan, ja hän vuokraa sitä tuotannolle. Paikka on ollut tyhjillään jo jonkin aikaa... ja se on hiukan syrjässä”, Kristin sanoi haparoiden ja vajosi hetkeksi mietteisiinsä. ”Kulkeminen sinne on haastavaa, joten varasin teidän käyttöönnne maastoautot.”

”Sehän on kauaskantoisesti ajateltu”, Alex sanoi tyytyväisenä ja seurasi ahnaasti, kun tarjoilija kaatoi valkoviiniä laseihin.

Milla mursi palan tummaa leipää ja siveli sen päälle paksua yrttilevitettä. Hän tarkkaili Kristiniä, joka ei ollut selvästi kertonut kaikkea tulevasta kuvauskohteesta – ja Jounia, jonka hiljainen olemus herätti hänessä huolta. Jokin oli selvästi pielessä, eikä kukaan uskaltanut sanoa sitä ääneen.

Baldur heilutti edestakaisin erotteluaitauksen tolppaa, joka oli lähtenyt ikävästi kallistumaan. Perustukset olivat päässeet petteämään, kun alati märkä maa oli antanut periksi ja mereltä puhaltava tuuli oli työntänyt rakenteita mennessään. Portti oli taipunut saranoistaan, ja sen sai auki ainoastaan nostamalla. Hänen täytyisi tehdä korjauksia alkukesän aikana ennen kuin lampaat ajettaisiin vuorilta takaisin laaksoon.

Baldur nosti katseensa ympärillä levittäytyvään maisemaan, jossa vehreät niityt vaihtuivat vuorenrinteillä paljaaseen ja tummaan kiveen. Elokuu tulisi olemaan heidän kiireisin aikansa. Lampaat eroteltaisiin kolmeen joukkoon: uuhet, karitsat ja pässit omiin aitauksiinsa. Sen jälkeen lampaat kerittäisiin, karitsat korvamerkittäisiin, suoritettaisiin terveystarkastukset ja valittaisiin teuraaksi menevät yksilöt.

Tällä hetkellä hän omisti 178 uuhia, joista jokainen oli poikunut keskimäärin yhden karitsan kevään aikana. Se tarkoitti, että teuraalle menisi lähemmäs 160 lammasta. Siitokseen hän jätti joka vuosi kuusi pässiä, yhden kolmeakymmentä uuhia kohden.

Yksi varmoista jatkajista oli Rudolf – suurikokoinen ja vaikuttava pässi, jota hän ei malttanut teurastaa. Se oli jo iäkäs ja painoi 91 kiloa. Sarvet olivat massiiviset, ja ne kääntyivät komeille kiehkuroille pään molemmin puolin. Rudolfilla oli vielä muutama ahkera vuosi jäljellä uuhien seurassa. Jollain tapaa Baldur tunsii sympatiaa sitä kohtaan. He olivat kuin kaksi vanhaa ukkoa vaeltamassa tuulen pieksemillä rinteillä, nuorten tulokkaiden joukossa.

Aidan korjaus tulisi maksamaan jonkin verran, sillä puutava-ra oli saarilla kallista. Yhdestä lampaasta sai noin viisitoista kiloa

lihaa, jonka myyntihinta oli 1 200 kruunua. Kaikkiaan lihanmyynnistä tulisi tänä vuonna tuloa keskimäärin 180 000 kruunua, joka vastasi noin 24 000 euroa. Osan lihasta he jättäisivät omaan käyttöönsä.

Lampaiden pidosta saatava vuositulo oli naurettavan pieni kahdelle ihmiselle Färssaarten poskettomalla hintatasolla. Kalaa ja lampaan kuivalihaa lukuun ottamatta miltei kaikki tavara tuotiin ulkomailta – tai Tanskasta, jonka Baldur laski myös ulkomaaksi. Hän itse koki yhteenkuuluvuutta enemmän Norjan länsirannikon väen kuin Kööpenhaminan trendikkäiden kaupunkilaisten kanssa.

Lampaita kasvatettiin vain lihan takia, sillä villasta saatava tulo oli täysin marginaalista. Osa tuotetusta villasta poltettiin, koska sen laatu ei kelvannut vaateteollisuudelle. Färsaarelainen villa oli moniväristä ja karkeaa, eikä se pärjännyt kilpailussa kovassa huudossa olevaa merinovillaa vastaan. Myöskään taljojen myynnillä ei tiliä tehty. Tuottaja sai yhdestä taljasta kaksikymmentäviisi kruunua, joka oli vähän yli kolme euroa. Taljoja ei ikinä ehditty myydä markkinoilla samaan tahtiin kuin lampaita teurastettiin. Kaiken kaikkiaan bisnekseen liittyi hirvittävää haaskausta. Vanhaan perinteeseen kuului käyttää hyödyksi kaikki lampaan osat.

Baldur veti syvään henkeä. Ajat olivat haastavat lammastaloukselle. Kalateollisuus oli pyörittänyt maan taloutta jo viimeiset sata vuotta. Kaukana olivat ne ajat, kun Baldurin isoisä sai elantonsa myymällä villavaatteita Eurooppaan. Tänä päivänä suurin osa turistimyyntiläisistä myytävistä villapaidoista tehtiin Kiinassa. Färsaarelainen villa kuljetettiin toiselle puolelle maailmaa, ja kudet paidat lähetettiin konteissa takaisin.

Nykyään lampaiden kasvatusta oli tilallisille lähinnä sivubisnes. Monet hankkivat lisätuloja tarjoamalla turisteille retkiä ja erilaisia elämyspalveluja, mutta Baldurista tuntui, että oppaan hommat olivat liikaa hänen luonteelleen. Hän ei mitenkään nähnyt itseään kumartelemassa päivästä toiseen rikkaille turisteille, jotka tepastelivat kylänraitia uusissa Meindleissään, ajelivat kalleilla vuokra-autoilla ja yöpyivät ökyhintaisten skandinaaviseen tyyliin sisustetuissa mökeissä. Hänellä itsellään ei ollut varaa viedä

vaimoaan Eddaa syömään edes Tórshavnin ravintoloihin, joiden ruokalistoiissa maistelumenut olivat enemmän sääntö kuin poikkeus. Toisaalta samaa ruokaa he söivät kotonakin: lammasta eri tavoin säilöttynä, lintuja ja kuivattua kalaa.

Jotkut farmarit olivat keksineet aivan uusia selviytymiskeinoja. Naapuritilan parikymppinen Lina oli alkanut ottaa valokuvia lampaistaan. Hän teki parempaa tiliä julisteiden myymisellä ja sosiaalisella medialla kuin lihantuottamisella. Se oli raivostuttavaa. Baldur myönsi olevansa kateellinen. Ne taidot häneltä puutuivat, mutta eipä hän sellaiseen voinut enää lähteä. Ikää oli jo liikaa.

Poika Lukas voisi ehkä uudistaa tilan toimintaa, mutta hänen kiinnostuksen kohteensa olivat muualla. Se teki Baldurin surulliseksi. Tuntui kuin aiempien sukupolvien työ olisi valunut hukkaan. Lukas oli mennyt edellisenä syksynä opiskelemaan Tórshavnin yliopistoon ja tulisi saamaan hyväpalkkaisen ammatin. Hän kuitenkin toivoi, että poika jäisi saarille, sillä hän tulisi tarvitsemaan apua tilan töissä.

Maata hän ei ollut vielä valmis myymään, eikä siitä olisi juuri mitään saanutkaan. Se oli kaavoittamatonta laidunmaata, josta puolet oli vuokrattu kruunulta nimellistä hintaa vastaan. Rakkaasta kotitalostaan hän ei luopuisi niin kauan kuin hänessä henki pihisi.

Samassa Baldur kuuli Eddan äänen talolta päin. Vaimo heilutti kättään portailta ja huusi, että ruoka oli valmista. He elivät täällä nyt kaksin – kahden koiransa kanssa, jotka olivat etevä paimentajia. Freya ja Halle, ilman niiden apua hän ei mitenkään pärjäisi lampaiden kanssa.

Baldur asteli kumisaappaissaan kohti päärakennusta, ja pieni hymynkare nousi hänen suupieleensä. Pian hän kertoisi Eddalle uutiset, jotka muuttaisivat heidän taloutensa suunnan.

Hän oli saanut pari viikkoa sitten soiton Kristiniltä, joka toimi kuvausjärjestelijänä elokuva-alalla. Kristinillä oli suomalainen asiakas, joka oli kiinnostunut vuokraamaan Baldurin hallinnassa olevan majatalon pariksi kuukaudeksi.

Baldur oli tehnyt jokin aika sitten pitkän vuokrasopimuksen vanhasta lammastilasta, joka oli muunnettu 80-luvun hulluina

vuosina retkeilymajaksi. Niihin aikoihin jopa pienestä Sumban kylästä oli löytynyt kaksi pankkia, jotka olivat syytäneet lainaa paikallisille. Laman tultua retkeilymajan toiminta oli loppunut ja paikka oli jäänyt oman onnensa nojaan.

Nyt kun matkailu oli kasvussa, Baldur oli ajatellut lyödä rahoiksi vuokraamalla paikkaa turisteille. Hän ei ollut tosin ottanut huomioon, että tila kaipasi perusteellista remonttia ja sinne johdettava tie oli vaarallisessa kunnossa. Kysyntä oli ollut heikkoa, ja tähän mennessä paikka oli tuottanut hänelle vain tappiota.

Suomalaisten esittämä tarjous oli avokätinen ja ratkaisisi hänen taloudelliset ongelmansa pitkälle seuraavaan kevääseen. Yhtiö oli tarjoutunut maksamaan vuokraa 18 000 euroa kahdesta kuukaudesta. Niillä rahoilla hän voisi ostaa Lukakselle uuden tietokoneen ja viedä Eddan tammikuussa Kanarialle.

Baldur veti eteisessä saappaat pois jalastaan ja tunsu kutkuttavaa mielihyvää. Kuvausryhmä olisi helppo vuokralainen, joka ei vaatisi minkäänlaista paapomista. He pärjäisivät keskenään eivätkä välittäisi siitä, että paikat olivat hiukan rempallaan. Jos jotain tarvitsi parannella, lavastustiimi hoitaisi homman. Kuvausryhmä saisi rauhassa istuttaa kukkia, maalata seinää ja vedellä tapettia. Baldur oli jo kerran aikaisemmin vuokrannut paikkaa mainoskuvauksiin, ja kaikki oli sujunut moitteetta.

Talossa tuoksui tuore leipä ja lampaanlihasta valmistettu sisikonmakkarakeitto. Baldur avasi eteisen komeron oven ja nosti sieltä italialaisen ripasso-viinin esiin. He voisivat Eddan kanssa jo juhlia tulevaa voittoa, sillä huomenna Kristin hoitaisi sopimuksen maaliin.

Edda oli hänen maailmansa ja elämänsä keskipiste. Rehevä ja herttainen nainen, jonka kauneus oli Baldurin silmissä säilynyt muuttumattomana läpi vuosikymmenten. Parempaa vaimoa ja kokkia hän ei näillä saarilla tiennyt.

Sinivalkoinen Smyril Line lipui pitkin Trongisvágssjørðurin vuonoa. Milla seisoi laivan kannella ja katseli lempeästi kumpuilevaa maisemaa. Suðuroyn itäpuolella maasto laski loivasti mereen ja muodosti luonnollisia suojaista satamia, kun taas länsipuolella rannikkoa koristivat komeat pystysuorat kallioseinämät. Vuonon pohjoispuolella levittäytyi Tvøroyrin kylä, jonka värikkäät puutalot kipusivat rinteitä ylös tasaisina riveinä.

Laiva nytkähti kiinni laituriin, ja Milla etsi tiensä ruuhkaiseen aulaan, jossa Jouni ja Alex seisoskelivat matkatavaroiden kanssa. Hänen oli parasta kaivaa kuoritakki esiin, sillä ulkona oli alkanut tihuttaa. Edellisen päivän aurinkoinen sää oli tiessään.

Parkkipaikalla odotti kaksi isoa maastoautoa ja niiden vieressä Baldur Jacobsen.

Miehen kädenpuristus oli vahva ja lämmin, ja Milla piti hänestä välittömästi. Baldur oli selvästi yli kuudenkymmenen, mutta hyväkuntoinen ja vietti päivetyksestä päätellen paljon aikaa ulkona. Hiukset olivat hieman harmaantuneet ja lähteneet harvenemaan pääläelta.

Milla mietti, minkälaista elämä mahtoi saarella olla. Kaikki näytti ulkopuolisen silmin pittoreskilta ja sadunomaiselta, mutta totuus oli varmasti samankaltainen kaikissa pienissä paikoissa: yhteisöllisyys oli vahvaa niin hyvässä kuin pahassa.

Baldur painoi takakontin kiinni ja vilkuili parkkipaikalta poistuvia autoja kuin etsien jotakin.

”Missä Kristin on? Tuliko hän samalla lautalla teidän kansanne?”

”Hän sanoi tulevansa vasta huomenna perästä”, Milla sanoi hymyillen.

”Ahaa, niinkö? Hän kyllä lupasi tulla...” Baldur sanoi hämmentyneenä ja raapi niskaansa.

”Luulen, että saamme paikat katsottua ilman häntäkin”, Milla vakuutti. ”Osaat varmasti vastata kaikkiin kysymyksiimme.”

”Tietenkin”, Baldur sanoi nopeasti ja nieli selvästi pettymyksensä.

Hän heitti toiset autonavaimet Alexille, joka oli tarjoutunut kuskiksi, ja pyysi tätä seuraamaan perässä. Milla ja Jouni kiipesivät Baldurin kyytiin.

Maastoauto rullasi vaivattomasti hyväkuntoisella asfalttitiellä, ja Milla pohti, oliko isokokoisten autojen vuokraus ollut liioittelua. Kartan mukaan saarella ei ollut kovinkaan montaa tietä, ja tähän asti hän oli todistanut vain moitteetonta infrastruktuuria. Hän huomasi, että Jouni liikahteli levottomasti etupenkillä ja siemaili energiajuomaansa. Mies oli ollut aamupalalla oma huoleton itsensä, mutta vakavoitunut taas lautta-matkan aikana. Ehkä tilanne rauhoittuisi, kun he pääsisivät perille kohteeseen.

Autot kaartelivat rannikkoa myöten kohti Øravikin kylää, josta matka jatkui saaren sisäosiin. Tien molemmin puolin näkyi lammasaitauksia ja satunnaisia karjasuojia. Ylempänä vuorenrinteillä lampaat laidunsivat vapaasti niityllä. Baldur hidasti vauhtia ja odotti, että pientareella poukkoileva karitsa siirtyisi emonsa kanssa samalle puolelle tietä.

”Jäävätkö lampaat koskaan auton alle?” Milla kysyi huolissaan. Tuntui hullulta, että niitä oli isojenkin teiden vierustat täynnä.

”Harvemmin ne jäävät, karitsat saavat jo muutamassa viikossa juonesta kiinni. Mutta joskus onnettomuuksia tapahtuu, ja siksi paikallisilla on aina puukko autossa mukana. Korvamerkistä näemme, kenelle lammas kuuluu, ja ilmoitamme onnettomuudesta suoraan omistajalle.”

”Entä jos törmäys tapahtuu jollekin meistä?”

Baldur vilkaisi taustapeiliin ja kohtasi Millan kysyvät kasvot takapenkillä.

”Kannattaa ajaa varovasti. Kenellekään ei pitäisi olla niin kiire, että ajaa lampaiden päälle. Mutta jos niin käy, soittakaa poliisille.

Vakuutusyhtiö korvaa lampaan hinnan omistajalle, joten mitään suurempaa vahinkoa ei pitäisi koitua.”

Milla nyökkäsi ja katseli ympärillä levittyvää vihreää maisemaa. Yhtäkään asuinrakennusta ei ollut näkynyt kylän jälkeen. Kapea tie mutkitteli vuorten yli, ja he lähestyivät saaren länsirannikkoa.

Kohta meri ilmestyi näkyviin harjanteen takaa, ja tuuli puski voimalla auton ikkunoihin. Huonokuntoinen soratie muuttui hengästyttävän vaaralliseksi serpentiinitieksi, joka laskeutui jyrkänteen reunalla olevaa tilaa kohden. Milla puristi etupenkin selkänojaa kaksin käsin eikä uskonut, että yksikään minibussi pääsisi rinnettä ylös täydessä lastissa. Nyt hän alkoi ymmärtää nelivedon merkityksen.

Baldur lasketteli auton reippaalla vauhdilla majatalon eteen, ja ryhmä astui ulos pihalle. Alexin silmät olivat kauhusta laajenneet, eikä Milla voinut olla nauramatta hänen ilmeelleen.

”Tämä oli sairain reitti, jota olen koskaan ajanut. Yksikin virhe, ja auto olisi kierinyt alas laaksoon”, Alex puuskahti ja pyöritteli päätään epäuskoisena.

Jounia ajomatka ei näyttänyt hetkauttaneen. Hän lähti määrätietoisesti kulkemaan kohti kellarin avointa ovea, jonka edessä tanskalaiset tekniset assistentit, Klaus ja Magnus, odottelivat poltellen tupakkaa.

Milla pysähtyi avonaisella pihamaalla ja katseli ympärilleen. Pihapiiriin kuului useita talusrakennuksia ja iso punainen päärakennus, jossa oli korkea kivijalka ja kaksi asuinkerrosta. Talon ulkolaudoituksesta lohkeili maali, ja yläkerran parveke oli notkahtanut toisesta kulmastaan alaspäin. Oikeanpuoleisessa päädyssä näkyi 70-luvulla tehty laajennus, joka ei tehnyt oikeutta vanhan rakennuksen mittasuhteille. Kauempana rinteiden alapuolella erottui harmaa parakki, jonne oli tarkoitettu majoittamaan työryhmää yöpymään kuvausten ajaksi.

Näkymä meren suuntaan oli sykähdyttävä. Niitty jatkui tasaisena jyrkänteen reunaan saakka, josta avautui mieluinen pudotus alhaalla velloviin aaltoihin. Milla käveli lähemmäs reunaa ja antoi silmiensä levätä maisemassa. Atlantin valtameri näytti hurjalta ja äärettömältä. Yhtäkään saarta ei näkynyt utuisessa

horisontissa. Myrskylinnut liitelivät törmän yläpuolella, ja lunni pyrähti lentoon kielekkeen alta.

Samassa puuskainen tuuli ja tihkusade löivät Millaa kasvoihin, ja hän tajusi kaipaavansa sisätiloihin. Hänen omatuntonsa alkoi kolkuttaa, ja kauhu levisi jäseniin. Mitä ihmettä hän oli ajatellut, kun oli ehdottanut Färseaaria kuvauskohteeksi? Miten näissä olosuhteissa voisi kuvata minkäänlaista prime time -ohjelmaa? Ajatukset olivat petollisia ja rumia, eikä hän voinut missään tapauksessa paljastaa niitä muille.

Milla lähti kävelemään ripein askelin pihapiirin poikki ja arvioi lavastustiimille tulevan työn määrää. Sitä oli paljon. Nurmialue oli hoitamaton, ja vain lampaat olivat pitäneet siitä huolta viimeiset vuodet. Ruosteiset kottikärryt olivat kumollaan metalliromun päällä, ja vanha autonraato pilkotti talon kulman takaa.

Baldur kiiruhti Millan vierelle.

”Tuon kasan me viemme pois ennen kuvausten alkua, aivan kuten kaiken muunkin ylimääräisen tavaran. Tämä tarjous tuli niin äkkiä, ettemme ehtineet pistää paikkoja kuntoon.”

Milla nyökkäsi ymmärtäväisesti ja puristi kasvoilleen väkinäisen hymyn.

”Talo sijaitsee upealla paikalla. En yhtään ihmettele, että Marko innostui tästä”, Milla sanoi ja yritti pitää kielenensä kurissa. Hän ei käsittänyt, miksi Marko oli vuokrannut näin rähjäisen paikan, jos heidän tavoitteenaan oli tehdä laadukasta ohjelmaa.

Talon ulko-ovi avautui, ja Edda astui ulos pyyhkien käsiään esiliinaan.

”Tervetuloa! Tulkaa sisälle sieltä sateesta. Olen leiponut raparperipiirakkaa.”

”Kuulostaa upealta! Se kelpaa meille hyvin”, Alex huikkasi ja hymyili herttaiselle naiselle.

Milla ja Alex suuntasivat sisätiloihin, ja Baldur ilmoitti tulevansa perästä. Hän hinaisi ensin autonromun pois näkyvistä.

Talossa aika tuntui pysähtyneen vuosikymmenten taakse. Ikkunoissa roikkuivat valkoiset pitsiverhot, ja tuvan keskellä seisoi elämää nähnyt uurteinen pirttipöytä. Keittiökalusteet kiersivät seinän vierä, ja huoneen toisessa päässä näkyi suuri avotakka, jonka ympärille oli aseteltu nahkainen sohvaryhmä.

Milla seurasi vaitonaisena Alexin perässä, kun tämä kierteli ympäri taloa. Yläkerrassa oli neljä pientä makuuhuonetta, ja lisäksi löytyi tilava kylpyhuone sekä pari makuuhuonetta lisää. Alex laskelmoi, että he saisivat rakennettua kuvatarkkaamon korkeaan kellaritilaan, mutta leikkaajien työpisteet pitäisi sijoittaa muualle. Milla kurkisti sisään kellariin johtavasta ovesta, ja vastaan tulvahti kosteaa ja kylmää ilmaa. Hän oli varma, että puolet työryhmästä tulisi olemaan flunssassa jo ensimmäisen viikon jälkeen.

”Alex”, Milla sanoi varovasti, kun he nousivat kapeaa betoniportaikkoa ylös.

Mies pyörähti ympäri ja kohotti kulmakarvojaan.

”Niin?”

”Onko Vallettalla taloudellisia ongelmia? Tämä on järjetön veto Markolta.”

Alex näytti kiusaantuneelta ja halusi selvästi vältellä aihetta.

”Nämä ovat Markon päätöksiä, emmekä voi niille mitään”, Alex sanoi kireästi ja jatkoi matkaansa tuvan puolelle. Hän istahti pöytään, jonka Edda oli kattanut valmiiksi, ja suoristi kaitaliinaa tarjoiluastian alta.

”Tulemme olemaan täällä kuin sillit suolassa”, Milla totesi ja heilautti jalkansa penkin yli. Hän ei käsittänyt, miten Alex saattoi suhtautua tilanteeseen niin tynesti.

”Kyllä me saamme tämän paikan toimimaan, älä ole huolissaasi. Kausi tulee vain näyttämään hieman erilaiselta kuin suunnitelimme”, Alex sanoi reippaalla ja teennäisen kuuloisella äänellä.

Edda kaatoi höyryävää kahvia posliinikuppeihin ja nosteli lautasille reilunkokoiset palat piirakkaa. Hän kertoi, että raparperi oli yksi niistä harvoista kasveista, joiden kasvattaminen oli saarilla mahdollista. Nämä piirakantäytteet hän oli poiminut aamulla omasta kasvimaastaan.

Milla otti siemauksen kahvista ja tähyili ulos pieniruutuisesta ikkunasta. Täältä käsin maisema ei näyttänyt läheskään niin raa’alta. Kunpa he olisivat olleet vain turisteja nauttimassa Eddan vieraanvaraisuudesta ja jatkamassa matkaa sateen jälkeen.

Jouni tutki vanhaa sähkökaappia, joka oli pölyn, hämähäkinseitien ja kuolleiden kärpästen peitossa. Talon alkuperäiset sähkö-

oli vedetty 50-luvulla, ja myöhemmin tilalle oli tehty joitakin lisätöitä. Koko järjestelmä oli aikansa elänyt ja vaati ehdottomasti uusimista.

Tv-tuotannon sähköntarve oli valtava – huolimatta siitä, että valaisussa käytettäisiin lähinnä energiaa säästäviä led-paneeleita. Monikamerajärjestelmä, leikkausyksiköt ja akkujen lataaminen tulisivat kuormittamaan järjestelmää rankalla kädellä. Samaan aikaan kuvauspaikalla pyörisi iso määrä ihmisiä, jotka kaikki tarvitsisivat sähköä omiin tarpeisiinsa. Myös keittiön sähkölaitteet olisivat väistämättä kovalla käytöllä, ja Marko oli väläytellyt ulkoporealtaan hankkimista pihalle.

Jouni puntaroi vaihtoehtoja. Heidän olisi pakko saada voimavirtaa jostain ja jakaa se oman sähköpääkeskuksen kautta tuotannon tarpeisiin. Herkät laitteet vaatisivat tasaisen virransyötön, eikä Jouni ollut varma, kuinka mahdollista se oli saaren olosuhteissa. Hänen täytyisi kartoittaa, mistä löytyisi lähin sähkökaappi, josta voisi vetää virtaa kaapeleiden avulla talolle. Hän epäili, että se saattaisi olla pitkien etäisyyksien takia mahdotonta.

Ulkoa kuului lähestyvän auton ääni ja rahiseva jarrutus. Määrätietoiset askeleet kopisivat kohti kellarin ovea, ja miehen vartalo peitti oviaukon estäen valon pääsyn ohitse.

”Mikä on ongelma?” Marko kysyi kiihtyneellä äänellä.

Jouni katsahti Markon suuntaan ja työnsi sähkökaapin oven rauhallisesti kiinni.

”Täällä ei tehot riitä meidän tarpeisiimme. Olen pahoillani. Nämä asiat olisi pitänyt tarkastaa heti ensimmäisenä, kun te etsitte kuvauspaikkaa”, Jouni totesi ja katsoi Markoa syyttävästi. Hän tiesi, että mies oli yrittänyt säästää palkkakuluissa eikä ollut siksi pyytänyt häntä mukaan.

”No, nyt se on myöhäistä”, Marko tokaisi ja huokaisi syvään. ”Mitä me voimme tehdä?”

”Joko vedetään voimavirtaa jostain kauempaa tai hankitaan iso generaattori. Voi olla, että niitä tarvitaan useampia.”

”Ja homma on sillä ratkaistu?” Marko kysyi ja kohotti kulmakarvojaan.

”Epäilen vahvasti, että saisimme mistään lähistöltä vedettyä voimavirtaa talolle, joten se vaihtoehto on luultavasti

poissuljettu, mutta generaattorit ovat ihan mahdollisia. Täytyy selvittää, löytyykö niitä saarilta vai pitääkö meidän lähteä hakemaan niitä mantereelta. Mutta generaattoreihin liittyy yksi huono ominaisuus – nimittäin kova meteli. Yleensä kasvillisuus dumpkaa äänen hyvin ja koneen voi vetää johonkin metsikköön, mutta täällä ei ole mitään, mikä estäisi äänen kantautumisen. Asiaa täytyy vähän tutkia. Minä vasta saavuin paikalle enkä ole tutustunut alueeseen sen tarkemmin.”

”Oletko keskustellut asiasta Baldurin kanssa?”

”Tekniikan pojat ovat tiedustelleet sähköstä, mutta en usko, että Baldur ymmärtää, miten tärkeästä asiasta on kysymys.”

Marko nyökkäsi huulet yhteen puristettuina. Hän ummisti silmänsä ja hieroi sormillaan kulmakarvojensa välistä aluetta.

Jouni työntyi Markon ohitse ulos kellarista ja otti sähkötu-pakkansa esiin. Taas oltiin tässä tilanteessa. Kuvausten alkamiseen oli enää kuusi päivää aikaa. Tekisi tiukkaa saada kohde valmiiksi siinä ajassa. Tuotannon riski ei tietenkään ollut hänellä vaan Markolla ja tämän yhtiökumppaneilla – hän teki vain sen, mitä pyydettiin. Tosin Färsaaret vaikutti pitkästä aikaa aidosti kiinnostavalta kohteelta pimeiden studioiden jälkeen. Hän vietäisi täällä mielellään aikaa hieman pidempäänkin.

”Keskustelen tästä isännän kanssa. Varmasti joku ratkaisu löytyy”, Marko sanoi ja lähti harppomaan päättäväisesti kohti Balduria, joka oli juuri vetämässä traktorilla autonromua para-kin taakse.

Milla ja Alex kiipesivät Eddan johdolla rinnettä ylös katsomaan karitsoja. Sade oli tauonnut, ja aurinko pilkisteli pilvien lomasta. Nousu oli haastava, ja Milla pysähtyi välillä vetämään henkeä. Hänen täytyisi taas aloittaa treenaaminen, kun kuvaukset olisivat ohitse.

Hän katsoi Alexin suuntaan, joka marssi tasaisella tahdilla Eddan perässä. Alex ei selvästikään halunnut luovuttaa ja jäädä naisesta jälkeen. Eddalla oli kyllä uskomaton kunto ikäisekseen.

”Tällä puolen vuotta meillä on kuutisenkymmentä lammasta”, Edda kertoi ja huuteli lampaita lähemmäs. Suloiset karitsat kat-selivat heitä uteliaasti mutta pitivät pientä etäisyyttä. Ne näyttivät

kuin pehmoleluilta valkoisissa pörröisissä turkeissaan. Edda kaatoi pellettejä vatiin, ja uuhet juoksivat vauhdilla hänen luokseen.

Milla oli alkanut jo hahmotella lampaiden hoitoon liittyviä tehtäviä mielessään, mutta hänen täytyisi vielä haastatella Balduria perinpohjaisesti aiheesta. Olisi myös tärkeää saada Baldur tai Edda innostumaan esiintymisestä kameroiden edessä, sillä tehtävät vaativat paikallisen vetäjän.

Milla kuuli ääniä takaansa ja näki Markon kompastelevan rinnettä ylöspäin. Mies kulki hätäisesti ja näpytteli samaan aikaan viestiä, mikä ei tehnyt etenemisestä yhtään helpompaa. Baldur seurasi hänen perässään ja puhui puhelimeen vakava ilme kasvoillaan.

Marko tunki puhelimen taskuunsa ja nosti katseensa Millan ja Alexin suuntaan.

”Alex!” hän huusi ja sai lampaat hätkähtämään. ”Nyt ollaan kusessa!”

Milla ja Alex laskeutuivat alemmas, ja Marko kertasi nopeasti sähköjen tilanteen.

Alexin ilme oli järkyttynyt.

”Miten tätä ei selvitetty heti ensimmäisenä?”

”Tässä on kuule ollut aika monta muuttujaa ennen sähkökaappien koluamista. Hinnat ovat täällä aivan toista luokkaa kuin Aasiassa, ja budjetti on paisunut kuin pullataikina. Baldur yrittää nyt selvittää, saisimmeko jostain generaattoreita lainaan.”

”Täytyy kysyä, saisiko niille kaivettua jonkun montun, jotta melu saataisiin kuriin. Tarkoitus on kuitenkin kuvata myös ulkona”, Alex sanoi aavistus kireyttä äänessään.

Edda vaihtoi Baldurin kanssa muutaman sanan fääriksi ja asteli kolmikon luo. Hän katseli heitä vakavalla ilmeellä.

”Generaattorin käyttö ei ole mahdollista. Rantatörmän alue on rauhoitettu monen kilometrin matkalta lintujen pesintään tähän aikaan vuodesta. Edes moottoriveneet eivät saa tulla kahatasataa metriä lähemmäksi rantaa.”

Marko tuijotti Eddaa häijyisti eikä pystynyt peittämään raivoaan. Hän lähestyi naista ja osoitti tätä uhkaavasti sormellaan.

”Et voi olla tosissasi! Minkä paskaläävän te olette meille vuokranneet, jos täällä ei voi edes kuvata! Mitä helvettiä te

oikein ajattelitte? Tajuatteko, miten isot rahat tällaisessa tuotannossa on kyseessä?” hän huusi ja potkaisi niityllä seisovaa muovijakkaraa niin lujaa, että se hajosi ilmassa kappaleiksi. ”Vitun idiootit!”

Lamfaat säikähtivät mekkalaa ja törmäilivät hätääntyneinä toisiinsa. Edda suojautui putoavilta muoviosilta ja huusi miestänsä apuun.

Milla katsoi epäuskoisena Markon riehumista. Hän ei ollut koskaan nähnyt miehestä tätä puolta, vaikka olikin kuullut tämän ottavan aika ajoin kierroksia. Tästä oli siis kysymys, kun hänelle oli kerrottu, ettei mikään tuotantoyhtiö suostunut ottamaan miestä enää listoilleen. Oma yritys oli ollut Markolle ainoa vaihtoehto jatkaa uraansa.

Baldur kuuli Eddan huudot ja lähti kiireesti harppomaan vaimonsa tueksi. Hän oli Markoa vanhempi ja lyhyempi mutta teräksisessä kunnossa, ja suojeleviettä teki hänestä vaarallisen vastuksen.

Mies juoksi suoraan Markon eteen ja tuuppasi häntä kämmenellään olkapäähän.

”Sinä jätät minun vaimoni rauhaan!” Baldur huusi vihasena.

”Minua ei sinun vaimosi kiinnostakaan. Miten te voitte vuokrata meille paikan jostain luonnonsuojelualueelta? Mitä sinun päässäsi liikkuu?” Marko ärisi silmät kaventuneina ja napautti Baldurin otsaa rystysillään.

Baldurin silmät revähtivät auki, ja hän ryntäsi vauhdilla eteenpäin iskien olkapäänsä Markon rintaan. Marko ähkäisi kivusta ja kaatui selälleen maahan. Baldur käytti tilaisuuden hyväkseen, hyppäsi salamannopeasti miehen päälle ja suuntasi nyrkkinsä tämän leukaperiin.

Marko sai refl ksinsä nopeasti takaisin ja väisti iskun pahimman voiman. Hän tarrautui Baldurin harvaan kuontaloon ja käänsi miehen alleen. Samassa molemmat miehet lähtivät pyörimään rinnettä vaarallisesti alaspäin. Marko sai mylläkän keskellä kuristusotteen Baldurin kaulasta, mutta tämä onnistui heittämään hänet olkansa yli, jolloin he jatkoivat kierimistä alas.

Alex katsoi typeryteenä nujakkaa ja lähti harppomaan miestänsä perään.

”Seis! Mitä helvettiä te teette? Irti nyt molemmat!” Alex käski kovalla äänellä. Hän tarttui Markon takkiin tukevalla otteella ja repi hänet kauemmaksi. Myös Edda saapui paikalle ja ryhtyi tynnyttelemään raivostunutta miestänsä, jonka päälaki oli harventunut entisestään.

Milla seisoi yhä ylempänä rinteessä ja oli jähmettynyt kauhusta. Mitä hän oli juuri todistanut? Aikuiset miehet lähtivät selvittämään ongelmatilannetta väkivallalla.

Markon nenästä valui verta, ja hänen parransänsensä oli muuttunut punaiseksi. Milla ei uskonut hetkeäkään, että mies olisi siinä kunnossa, että pystyisi tekemään yhtäkään järkevää päätöstä tuotannon kannalta. Tilannetta ei ratkaisisi edes anteeksipyyntö, sillä haaste sähköjen kanssa oli varsin konkreettinen.

Tarina jatkuu...

Kirja saatavilla 15.4.2026 alkaen
kovakantisena, e-kirjana ja äänikirjana.

291 sivua, 57 lukua
Äänikirjan lukija: Sanna Majuri

ISBN 978-952-88-1205-0
ISBN 978-952-88-1206-7 (MP3)
ISBN 978-952-88-1207-4 (EPUB)

KUSTANTAJA STORIKA

www.storika.fi

info@storika.fi